

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/267/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114219739
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3114219739.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 36 613 843 proti žalovanému C. W., št. občanovi SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom I. - W. XXX, zastúpenému JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Bratislava, Zámocká 36, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpeným JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Bratislava, Zámocká 36, o zaplatenie 17 671,04 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia 2 020,69 €, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet zástupcu žalovaného.

III. Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podaným návrhom domáha od žalovaného zaplatenia sumy 17 671,04 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 21.11.2010 do 11.08.2013 v sume 663,33 € a 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 17 671,04 € od 12.08.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.03.2009, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, na základe ktorej bol dlžníkovi poskytnutý úver. Žalovaný neplnil svoje povinnosti zo zmluvy, neplatil splátky v stanovených termínoch. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 bola pohľadávka voči nemu postúpená na postupníka - žalobcu. Ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala táto suma 18 476,10 €, ktorá pozostávala z istiny 13 962,13 €, úroku 3 708,91 €, úroku z omeškania 793,10 € a ostatného príslušenstva 11,96 €. Zdôraznil, že predmetná zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, a preto sa právne vzťahy zo zmlúv o úvere spravujú Obchodným zákonníkom, bez ohľadu na povahu účastníkov vzťahu. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver 11 000,- €, ktorý mal splatiť v mesačných splátkach po 178,05 €, vždy k 20. dňu v mesiaci. V tomto konaní si uplatňuje splátky splatné v období od 20.11.2010 do 20.02.2019 v počte 100 a v celkovej výške 17 671,04 €, pretože splátky splatné pôvodne od 20.08.2013 do 20.02.2019 sa stali splatnými dňa 11.08.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšok splátok si v konaní neuplatňuje. Zároveň si uplatnil vyčíslený úrok z omeškania v sadzbe 8,5 % ročne z jednotlivých dlžných splátok 178,05 € za obdobie od 20.10.2011 do 11.08.2013 v celkovej výške 663,33 €, ktorú sumu v návrhu presne špecifikoval.

Dňa 22.09.2014 do konania vstúpil vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý sa dňa 19.10.2015 k veci písomne vyjadril tak, že namietal aktívnu legitimáciu žalobcu s poukazom na § 92 ods. 8 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách s tým, že postupca je povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, ak klient napriek tomu zostal v omeškaní aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. V danej veci nemožno preukázať požiadavku 90 dňového omeškania žalovaného s niektorou splátkou ani to, že by bol písomne vyzvaný na splnenie záväzku zo zmluvy. V tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. Poukázal i na to, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru môže len banka, a to pred postúpením pohľadávky. Žalobca tak urobiť nemôže, pretože nemá bankovú licenciu. Taktiež namietal porušenie spotrebiteľského práva konkrétne § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žiadal, aby súd návrh zamietol a uplatnil si nárok na náhradu trov konania, ktoré aj špecifikoval. Podaním, doručeným súdu dňa 31.05.2016, vedľajší účastník z konania vystúpil.

Žalovaný sa k veci písomne vyjadril dňa 20.11.2015 vyjadrením obsahovo totožným s vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 19.10.2015 tak, že namietal aktívnu legitimáciu žalobcu s poukazom na § 92 ods. 8 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách s tým, že postupca je povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, ak klient napriek tomu zostal v omeškaní aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. V danej veci nemožno preukázať požiadavku 90 dňového omeškania žalovaného s niektorou splátkou ani to, že by bol písomne vyzvaný na splnenie záväzku zo zmluvy. V tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. Poukázal i na to, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru môže len banka, a to pred postúpením pohľadávky. Žalobca tak urobiť nemôže, pretože nemá bankovú licenciu. Taktiež namietal porušenie spotrebiteľského práva konkrétne § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žiadal, aby súd návrh zamietol a uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

V podaní, doručenom súdu dňa 02.12.2015, žalovaný uviedol, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, ktorý výklad je v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS. Poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 403/2013 zo dňa 19.06.2013 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015. Napriek výzve, ktorú žalobca doložil, nie je preukázané, že túto výzvu skutočne žalovanému zaslal. Nepredložením dôkazu o jej odoslaní žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne splnenia tejto povinnosti. Poukázal na dôvodovú správu k § 92 zákona o bankách a rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach.

Žalovaný ďalej dňa 11.05.2016 doplnil, že právny názor žalobcu ohľadne aplikácie Obchodného zákonníka v otázke premičania na daný právny vzťah v súčasnej rozhodovacej praxi súdov neobstojí. Zotrvával na tom, že napriek výzve, ktorú doložil žalobca, nie je preukázané, že by túto výzvu banka žalovanému zaslala. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postúpila pohľadávku tretej osobe, ktorá nepodlieha dozoru Národnej banky Slovenska. Takéto konanie by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách. Z dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu nevyhlásil pred postúpením pohľadávky mimoriadnu splatnosť úveru, resp. ak ju vyhlásil, tak v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého veriteľ musí vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15 dňovej lehote. Banka vopred neupozornila žalovaného v zákonnej lehote na uplatnenie svojho práva predtým, ako úver zosplatnila, a teda k vyhláseniu splatnosti nemohlo dôjsť. Samotný žalobca nemohol vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru, pretože nemá bankovú licenciu. Zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže na žalobcu nemohla byť postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorej splatnosť ešte nenastala.

Žalobca dňa 09.11.2015 doplnil, že v konaní predložil relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky postupcom žalovanému spolu s podacím hárkom, čo zakladá jeho aktívnu legitimáciu a súd má povinnosť z toho oznámenia vychádzať, a to i s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2013. Odhliadnuc od uvedeného poukázal na to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a toto ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha,

PhD., LL.M. publikovaný v časopise súkromné právo č. 1/2015. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou platného postúpenia pohľadávky a s nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené iba sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Zdôraznil výzvu banky zo dňa 16.02.2010, adresovanú žalovanému, ktorou bol tento vyzvaný na úhradu dlhu pred postúpením pohľadávky. Záverom poukázal na to, že zo znenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že by predmetom postúpenia mohla byť len pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by tomu tak bolo, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Z toho dôvodu žiadal, aby súd návrhu vyhovel.

Žalobca ďalej dňa 27.04.2016 uviedol, že medzi jeho právnym predchodcom a žalovaným vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorý sa v zmysle § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka vždy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka ako tzv. absolútny obchod. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCDo/4/2012 zo dňa 27.03.2013 a ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu v tomto smere. V konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky s podacím hárkom, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu vecnú legitimitáciu. Opätovne - ako v podaní doručenom súdu dňa 09.11.2015 - poukázal na to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimitáciou žalobcu; na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015; na výzvu banky zo dňa 16.02.2010, adresovanú žalovanému; i na to, že predmetom postúpenia nemusí byť len pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by tomu tak bolo, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené.

V podaní, doručenom súdu dňa 30.05.2016, žalobca zopakoval, že medzi jeho právnym predchodcom a žalovaným vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorý sa v zmysle § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka vždy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka ako tzv. absolútny obchod. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCDo/4/2012 zo dňa 27.03.2013 a ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu v tomto smere. Po tretíkrát - ako v podaní doručenom súdu dňa 09.11.2015 a dňa 27.04.2016 - poukázal na to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimitáciou žalobcu; na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015; na výzvu banky zo dňa 16.02.2010, adresovanú žalovanému; i na to, že predmetom postúpenia nemusí byť len pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by tomu tak bolo, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené.

Na základe čiastočného späťvzatia návrhu, súd konanie v časti o zaplatenie 2 002,64 € s úrokom z omeškania za obdobie od 21.11.2010 do 11.08.2013 vo výške 380,65 € a 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 002,64 € od 12.08.2013 do zaplatenia zastavil uznesením zo dňa 31.05.2016.

Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie 15 668,40 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 21.11.2011 do 11.08.2013 vo výške 282,68 € a 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 15 668,40 € od 12.08.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom, zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 04.03.2009 vrátane Formulára o zmluvných podmienkach a Všeobecných obchodných podmienok, zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 27.06.2013, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2013, pokusom o zmier zo dňa 08.08.2014, výzvou banky na plnenie dlhu zo dňa 16.02.2010, písomnými podaniami účastníkov, vyjadreniami účastníkov na pojednávaní, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 vrátane doručenky, výsluchom žalovaného a zistil nasledovné:

Dňa 04.03.2009 bola medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653 ako veriteľom (ďalej len „veriteľ“ alebo „banka“) a žalovaným uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na ktorej základe mu veriteľ poskytol úver 11 000,- €, ktorý sa zaviazal splatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 178,05 € vždy k 20. dňu v mesiaci. Poplatok za poskytnutie úveru bol 189,17 € uhradený pri uzavretí zmluvy z prostriedkov úveru. Prvá splátka bola stanovená na deň 20.04.2009 a posledná (konečná splatnosť úveru) na deň 20.02.2019. Výška úrokovej sadzby bola fixná 14,60 % ročne, poplatok za správu úveru bol 1,99 € mesačne. Ročná percentuálna miera nákladov bola 16,72 %, priemerná RPMN 12,37 %, celkové náklady spojené s úverom 10 505,75 €.

Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli i Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“). V bode 7.6.1 VOP je dojednané oprávnenie veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy o úvere okrem iného v prípade, že je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní alebo je v omeškaní so splatením poplatkov spojených s úverom, ktoré trvá viac ako 10 dní. Podľa bodu 10.3 VOP pri doručovaní písomnosti v poštovom styku sa zásielka považuje za doručenú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, banka zasiela podľa vlastného uváženia písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky.

Výzvou zo dňa 16.02.2010 vyzvala banka žalovaného na riadne plnenie dlhu zo zmluvy splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX s tým, že ku dňu 31.01.2010 bol v omeškaní s plnením sumy 561,55 €. Zároveň žalovaného upozornila, že v prípade neuhradenia sumy v lehote 10 dní od doručenia výzvy banka pristúpi k zvereniu vymáhania pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe, ktorá ju bude následne kontaktovať.

Žalobca nedoložil k výzve doručenkou alebo iný dôkaz preukazujúci zaslanie alebo doručenie výzvy žalovanému.

Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 vyhlásila banka úver za predčasne splatný podľa bodu 7.6.1 písm., a/ VOP ku dňu 17.05.2013 a vyzvala žalovaného na úhradu dlžnej sumy 18 100,88 € do 10 dní. Oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 27.05.2013.

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená postupcom - Slovenská sporiteľňa, a.s., na postupníka - žalobcu, ktorá skutočnosť mala byť žalovanému oznámená listom zo dňa 09.07.2013.

Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok predstavoval zostatok pohľadávky žalovaného ku dňu postúpenia sumu 18 476,10 €, ktorá pozostávala z istiny 13 962,13 €, úroku 3 708,91 €, úroku z omeškania 793,10 € a ostatného príslušenstva 11,96 €.

Žalobca uviedol, že sa pridrižiava žalobného návrhu v znení čiastočného späťvzatia s tým, že v konaní uniesol dôkazné bremeno. Žalobca postupoval v zmysle zákona, žalovaný nemá riadny trvalý pobyt, čo trvá už určitú dobu a na adresu mu ani nebolo možné doručovať.

Žalovaný pri výsluchu uviedol, že so Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 04.03.2009 uzavrel úverovú zmluvu. Pokiaľ pracoval, tak na ňu platil. Poštu, ktorou by ho banka vyzvala, keď prestal platiť, aby ďalej platil, nemal. Potvrdil, že na doručenke k oznámeniu banky o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, sa nachádza jeho podpis. Na adrese uvedenej v zmluve o úvere býval až do času 3-4 roky dozadu, potom bol odhlásený. Túto zmenu banke nehlásil.

Žalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ ide o výzvu banky zo dňa 16.02.2010, je potrebné, aby žalobca preukázal aj jej zaslanie, čo spochybňuje. Následkom nedoručenia tejto výzvy je neplatné postúpenie pohľadávky na žalobcu, k čomu napokon dospel aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutiach sp. zn. 5Co/552/2015, 5Co/460/2015, 6Co/603/2015. Čo sa týka oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, toto síce doručené je, ale v spotrebiteľských veciach je potrebné, aby bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý dodržaný v tejto veci nebol, pretože k zosplatneniu nepredchádzala výzva na plnenie s upozornením na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti nebol dodržaný § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, tento dokument nevyvoláva zamýšľané právne účinky a je potom irelevantné, či ho potom žalovaný prevzal alebo nie. Tento jednostranný právny úkon je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom a nemožno ho ani konvalidovať. Doručenie výzvy na dobrovoľné plnenie bankou spochybnil práve s poukazom na to, že z adresy uvedenej v zmluve je odhlásený asi 3-4 roky, pričom od tvrdenej realizácie výzvy uplynulo asi 6 rokov a táto by mu prišla na adresu uvedenú v zmluve. Žiadal, aby súd návrh zamietol.

Súd vec posúdil podľa ustanovení právnych predpisov, účinných ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 04.03.2009.

Podľa § 497 z.č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 503 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadala.

Podľa § 2 ods. 1 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti, b) predávajúcim 1. podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec, 2. fyzická osoba, ktorá predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej činnosti alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny, 3. fyzická osoba, ktorá predáva vlastné použité výrobky, okrem potravín.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a/ zákona 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení

spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 524 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa § 559 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 2 ods. 1 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, 1)ktorá a) prijíma vklady a b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách o udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska. O udelení bankového povolenia pre banky podľa osobitného predpisu 21)a o udelení bankového povolenia na vykonávanie hypotekárnych obchodov rozhoduje Národná banka Slovenska po prerokovaní s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Žiadosť o udelenie bankového povolenia sa predkladá Národnej banke Slovenska.

Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci a uvedených zákonných ustanovení mal súd za to, že medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. - bankou (ako veriteľom) a žalovaným (ako dlžníkom) vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka - dvojstranný záväzkovoprávny vzťah, podľa ktorého banke - veriteľovi vznikla povinnosť poskytnúť menovanému úver a žalovanému povinnosť vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Žalovaný akceptoval jednotlivé ustanovenia tejto zmluvy ich podpísaním, a preto mal povinnosť za predmet zmluvy riadne a včas zaplatiť, teda vrátiť požičané finančné prostriedky tak, ako sa k tomu zmluvou zaviazal.

Posúdenie právneho vzťahu medzi účastníkmi ako vzťahu zo zmluvy o úvere však nevyklučuje aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva na daný právny vzťah.

Základnou črtou typizovaných spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva o úvere bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností VOP, ktoré žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je pritom nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzavieraní zmluvy o úvere vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný nekonal v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti. Súd preto zmluvu o úvere vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, ale i v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu.

Predmetná zmluva o úvere zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným - spotrebiteľom.

Súd sa však v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Aktívnu vecnou legitímáciu je hmotnoprávne postavenie účastníka, z ktorého vyplýva ním uplatňované právo, resp. jeho procesné právo taký hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd skúma vecnú legitímáciu sám, z úradnej povinnosti, a to i bez toho, aby to účastníci navrhli.

Je pravdou, že vo veci sa jedná o tzv. bankový úver, ktorý bol žalovanému ako dlžníkovi poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žiadne zákonné ustanovenie neobmedzuje banku, ktorá poskytla úver podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z., aby kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu, alebo i po jeho zániku, postúpila pohľadávku voči dlžníkovi z daného úveru na tretiu osobu. Uvedené nemožno vyvodiť ani výkladom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, resp. dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu. Zákonné ustanovenie hovorí o tom, že ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka, za splnenia ďalších podmienok (ak klient pred postúpením pohľadávky neuhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; existencia písomnej výzvy banky na plnenie) svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému tomuto peňažnému záväzku (nielen časti) postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Uvedený výklad korešponduje i s dôvodovou správou k tomuto zákonnému ustanoveniu, ktorá hovorí o pohľadávke, zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, nielen nesplácanej časti dlhu. Aplikácia tohto ustanovenia pritom závisí od dohodnutej doby splatnosti záväzku klienta. Ak je úver splatný v splátkach, banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatnú časť pohľadávky z úveru za podmienky že: a/ klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru a/alebo úrokov alebo ich časť, b/ jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, c/ na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. V prípade, že je úver splatný jednorázovo, podmienky postúpenia pohľadávky bez súhlasu klienta sú splnené, ak klient v deň splatnosti nezaplatil úver s úrokmi alebo zaplatil len časť úveru a napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky na zaplatenie dlhu je v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní po dni splatnosti úveru. Pokiaľ ide o osobu postupníka, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky postúpiť svoju pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.

Čo sa týka samotného postúpenia pohľadávky, podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, publikovaného pod R 119/2003, relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.

Žalobca v konaní predložil jednak zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 a jednak oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 09.07.2013, ktorým táto mala žalovanému oznámiť postúpenie pohľadávky voči nemu na žalobcu. Žalobca však v konaní nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by bolo predmetné oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. doručené žalovanému. Vzhľadom k tomu súd konštatoval, že žalobca nepreukázal relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. žalovanému, a preto sa súd zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa postúpenia pohľadávky voči žalovanému.

Postupca, na ktorého je postúpená pohľadávka banky a ktorý si ju uplatňuje v súdnom konaní (tu žalobca), je povinný podľa § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a preukázať aj splnenie podmienok aktívnej vecnej legitímácie, t.j. či okrem iného bola na neho pohľadávka banky platne postúpená podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedeného vyplýva, že postupca musí tvrdiť a najmä preukázať, že v prípade, že je úver splatný jednorazovo (napr. došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bankou), dlžník v deň splatnosti nezaplatil úver s úrokmi alebo zaplatil len časť úveru a napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky na zaplatenie dlhu je v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní po dni splatnosti úveru. V prípade, že je úver splatný v splátkach, postupca musí preukázať, že a/ žalovaný ako dlžník nespĺnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru a/alebo úrokov alebo ich časť, že jeho omeškanie trvalo nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a že na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie žalobcu ako postupníka v konaní.

V danej veci po vykonanom dokazovaní nebolo sporné, že ku dňu postúpenia pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu (27.06.2013), žalovaný ako klient neplnil včas a riadne svoj dlh zo zmluvy o splátkovom úvere a bol v omeškaní s plnením viac ako jednej splátky, a to po dobu dlhšiu ako 90 dní.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca, banka, v súlade so zákonom a zmluvou vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru listom zo dňa 20.05.2013, ktorý bol žalovanému doručený dňa 27.05.2013, súd prisvedčil správnosti argumentácie žalovaného, že predmetný jednostranný právny úkon banky je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. V konaní žalobca totiž neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by k uplatneniu práva vyhlásiť úver za predčasne splatný v celosti v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka a bodu 7.6.1 písm. a/ VOP došlo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovaného - dlžníka na uplatnenie tohto práva. Oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 je potom neplatným právnym úkonom, ktorý nemôže vyvolať žiadne právne účinky. Pre úplnosť súd udáva, že ani v súvislosti s oznámením Slovenskej sporiteľne, a.s. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 neboli splnené všetky podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď v konaní nebola zistená existencia následnej písomnej výzvy banky na zaplatenie dlhu, po uplynutí 90 kalendárnych dní po dni mimoriadnej splatnosti úveru.

Vychádzajúc z toho, že vo veci nedošlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zo strany banky podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, súd konštatoval, že ďalej nebolo zistené, že by banka pred postúpením pohľadávky žalovaného písomne vyzvala na zaplatenie dlhu. Žalobca síce v konaní predložil výzvu zo dňa 16.02.2010, adresovanú žalovanému na adresu jeho pobytu, v ktorej ho banka vyzýva na zaplatenie dlžnej sumy, s ktorej plnením mala byť žalovaný v omeškaní (v tom čase 561,55 €), avšak nepredložil akýkoľvek dôkaz, že táto listina bola doručená žalovanému, resp. že by mu bola (s poukazom na čl. 10 VOP, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere) čo i len odoslaná (napr. doručenka, podací lístok, výpis z poštovej knihy, podací hárok a podobne), resp. zaslaná elektronickými médiami.

Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Uvedené má za následok, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho ním tvrdenej aktívnej legitímácie v tomto súdnom konaní.

Súd v tomto smere poukazuje i na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 9C/261/2013 zo dňa 17.02.2015, rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C/33/2014, rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 26C/261/2014 zo dňa 27.01.2015 a iné.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, že návrh zamietol v celosti pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu v súdnom konaní. Z dôvodu hospodárnosti konania sa potom nezaoberal tvrdeniami žalovaného ohľadne premlčania nároku žalobcu ani argumentáciou žalovaného a vedľajšieho účastníka na strane žalovaného ohľadne porušenie ustanovení spotrebiteľského práva pri plnení zo zmluvy.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V zmysle § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola priznaná náhrada trov konania, je ten, komu bola uložená náhrada týchto trov povinný zaplatiť ju advokátovi.

Súd o trovách konania rozhodol s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 19/2010 zo dňa 26.01.2011, podľa ktorého, ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov (oboch strán) vo veci a od úspechu účastníka (víťaznej strany) odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému účastníkovi, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. V prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzatie žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, či a kto zavinil, že k zastaveniu muselo dôjsť. Najprv teda posúdi (v režime § 146 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 O.s.p.) otázku, čo bolo dôvodom, že konanie muselo byť sčasti zastavené, a s prihliadnutím k tomuto záveru potom hodnotí (podľa § 142 ods. 2 O.s.p.) celkovú otázku, z akej časti bol ten ktorý účastník úspešný. Ak je na čiastočnom späťvzati žaloby dané zavinenie žalobcu, treba z pohľadu § 142 ods. 2 dovodiť, že v tomto rozsahu nemal žalobca vo veci úspech. Vždy platí, že kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu.

Žalobca vzal návrh späť v časti o zaplatenie 2 002,64 € s príslušenstvom (konanie zastavené v príslušnej časti uznesením sp. zn. 27C/267/2014 zo dňa 31.05.2016) bez uvedenia dôvodu, čím z výlučne procesného hľadiska zavinil zastavenie tejto časti konania. Vo zvyšku bol v celom rozsahu neúspešný, a preto je podľa § 146 ods. 2, § 142 ods. 1 O.s.p. povinný nahradiť trovy celého konania.

Trovy konania žalovaného pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške 239,39 €. V danej veci sa žalobca podaným návrhom proti žalovanému domáha zaplatenia 17 671,04 € s príslušenstvom, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnnej v čase vykonania úkonov právnych služieb, predstavuje 336,94 €. Zástupcovi žalovaného patrí odmena za 5 úkonov právnej služby á 336,94 €, a to príprava a prevzatie zastúpenia - 18.11.2015 (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky), písomné vyjadrenia k veci zo dňa 19.11.2015, doručené súdu dňa 20.11.2015, z 30.11.2015, doručené súdu dňa 02.12.2015 a zo dňa 09.05.2016, doručené súdu dňa 11.05.2016 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky), účasť na pojednávaní dňa 31.05.2016

(§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky). Ďalej mu patrí odmena vo výške 1/2-ice tarifnej odmeny, t.j. 168,47 € za úkon vyjadrenie k odvolaniu žalobcu, ktoré nebolo odvolaním vo veci samej zo dňa 26.11.2016 (§13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky). Spolu tarifná odmena 1 853,17 €. Zástupcovi žalovaného patrí i náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, tzv. režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) 4 x 8,39 € (úkony v roku 2015) a 2 x 8,58 € (úkony v roku 2016); spolu režijný paušál 50,72 €. Ďalej zástupcovi žalovaného patrí náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 ods. 1 vyhlášky (spolu 62,01 €) za cestu pojednávajúcu dňa 31.05.2016 za trasu Bratislava - Trenčín a späť, t.j. 260 km nasledovne: paušálna náhrada 47,58 € (260 km x 0,183 €) + náhrada za spotrebované PHM 14,43 € (260 km x spotreba 5,6 l/100 km x cena PHM 0,991/1 l). Súd mu však priznal cestovné náhrady len vo výške 31,- € (teda 1/2-ica z uplatnenej sumy), nakoľko z úradnej činnosti bolo zistené, že v totožný deň sa zástupca žalobcu zúčastnil i na ďalšom súdnom pojednávaní na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 16C/59/2014. Zástupcovi žalovaného patrí i náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za cestu na pojednávania súdu dňa 31.05.2016 6 polhodín á 14,30 €, spolu 85,80 €. Spolu trovy právneho zastúpenia žalovaného predstavujú sumu 2 020,69 €, na ktorých zaplatenie súd zaviazal žalobcu.

Vzhľadom na plný úspech žalovaného vo veci, vzniklo v zásade právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. i vedľajšiemu účastníkovi, vystupujúcemu v konaní na jeho strane. Trovy konania vedľajšieho účastníka pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia. Súd však rozhodol, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania nepriznáva z dôvodu neúčelnosti ich vynaloženia. Vedľajší účastník do konania vstúpil dňa 22.09.2014, k veci sa písomne vyjadril dňa 19.10.2015, pričom z konania vystúpil dňa 31.05.2016. Dňa 14.11.2015 prevzal zástupca vedľajšieho účastníka zastúpenie žalovaného, pričom vo veci podal dňa 20.11.2015 písomné vyjadrenie obsahovo úplne totožné s písomným vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 19.10.2015, za ktoré mu súd priznal odmenu v zmysle vyššie uvedeného. Predmetné písomné vyjadrenie navyše predstavuje formulárové vyjadrenie, ktoré vedľajší účastník predkladá vo všetkých obdobných veciach prejednávaných súdom, aktualizované len o údaje žalovaného a individualizáciu žalovanej pohľadávky. Všetky uvedené skutočnosti majú za následok povinnosť súdu konštatovať neúčelnosť nákladov vynaložených na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, a teda ich nepriznanie, hoci by vedľajší účastník inak na ich náhradu právo mal. Vedľajší účastník mohol svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci spotrebiteľom efektívne uplatniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na duplicitné právne zastupovanie vedľajšieho účastníka i žalovaného s tým, že ide o totožného právneho zástupcu.

Žalobcu súd zaviazal zaplatiť náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O.s.p. do rúk právneho zástupcu žalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd (trojmo).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 3 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.